

Flere Hospice og bedre omsorg for døende.

"Jeg ønsker organisasjonen - Ja til lindrende enhet og omsorg for barn lykke til med sitt videre arbeid. Sammen håper jeg vi kan bidra til å få bedret tilbudet. Norge ligger sørgelig langt etter andre land det er naturlig å sammenligne seg med på dette området. Som nasjon skulle vi ha råd til å kunne få et langt bedre tilbud for døende barn og deres pårørende. Etter mitt syn har vi ikke råd til å la være"

Nylig diskuterte vi uheldige hendelser i helsevesenet på Stortinget. Det er faktisk anslått at 2000 dør og 15000 blir livsvarig skadd hvert år som følge av uheldige hendelser i helsevesenet. Dette er ufattelig høye tall og vi må arbeide systematisk for å få redusert antallet som skades og dør på grunn av tabber og uaktsomhet.

Jeg har møtt mange pårørende som uten forvarsel har mistet en av sine nærmeste på denne måten, det kan være ektefelle eller barn som plutselig har gått bort. Jeg har møtt foreldre som har levert inn en liten gutt til et enkelt inngrep og fått tilbake et sterkt hjerneskadde barn som følge av manglende oksygentilførsel under operasjonen. Slike sjokk for de nærmeste er tøffe og det er viktig at helsevesenet spiller med åpenhet og sørger for at nødvendig hjelpeapparat er tilstede, for å bearbeide sorgen og følge opp familien på en forsvarlig måte.

Døden er gjerne et tabu område, selv om vi vet at den vil ramme oss alle, våre nærmeste og oss selv. Vi er ikke flinke nok til å snakke om døden. Før hadde vi storfamilier hvor det var familiens oppgave å ta vare på sine nærmeste. Foreldre tok vare på sine barn og barna tok etter hvert vare på sine foreldre. Ordet skyldfolk stammer trolig fra dette. At man var skyldig - hadde en forpliktelse til å ta vare på sine. I dag har det offentlige i det alt vesentlige tatt over disse forpliktelsene. Foreldre har ansvar for sine barn frem til de er 18 år, men barna har ingen forpliktelser til å ta vare på sine foreldre. Døden som en ofte tidligere hadde nær innpå seg i hjemmet er nå for det meste institusjonalisert. Det er derfor viktig at helsepersonell lærer om hvordan de skal ta seg av døende og deres pårørende slik at livsavslutningen blir på en god måte og døden blir en naturlig forlengelse av livet.

Fremskrittspartiet er en varm forkjemper for å få opprettet flere hospice plasser her i landet. Selvsagt vil det fortsatt være en rekke mennesker som dør på vanlige avdelinger i sykehus, på sykehjem og i eget hjem. Ikke alle vil kunne nyte godt av hospice tilbudet, men den tverrfaglige kompetansen som bygges opp på en slik enhet, med en helhetlig tilnærming til det enkelte individs behov, vil kunne være en kunnskapsbase som andre aktører i helse- og sosialvesenet kan lære av når skal i kontakt med døende personer og deres nærmeste. De fleste ønsker å få bo lengst mulig i sitt eget hjem. Fremskrittspartiet mener det må legges til rette for det og at alvorlig syke og døende får et tilbud som kan kombinere hjemme-tid med institusjonstid når det er mulig.

Da jeg var saksordfører for forslaget om å få en plan for livshjelp kontaktet jeg Natasha og Jim Pedersen fordi jeg hadde sett på internett at de hadde startet organisasjonen - Ja til lindrende enhet og omsorg for barn. Jeg ønsket å løfte den dimensjonen inn i Stortingets behandling av saken. Vi har i alt for liten grad hatt fokus på det å gi mennesker en verdig død, og i den grad det har vært snakk om palliativ behandling så har kreftpasienter naturlig nok fått stort fokus. Mitt ønske var å sette fokus også på døende barn, både de som har fått en livstruende sykdom, og de som fødes med en tilstand som gjør at en ikke kan forvente at de blir så gamle.

Natasha lærte meg i den forbindelse et fint ord når hun skulle beskrive hvordan de som foreldre hadde det i forhold til sin datter. Hun sa at de levde med ventesorg. Det sier det meste. Som foreldre setter de sorgen på vent. De vet at døden kommer, men de søker å ta en dag av gangen og glede seg over livet og tiden de har sammen. Det er klart at dette er en tøff situasjon og foreldre og barn fortjener god støtte på alle plan. Det er mitt håp at vi kan få bedret det offentlige tilbudet når det gjelder palliativ behandling av barn, uansett diagnose. Barnet og foreldrene trenger en helhetlig tilnærming, og helsevesenet og det offentlige hjelpeapparat må også fremstå som en helhet, ikke fraksjonert som i dag. Fremskrittspartiet vil gjerne gå i bresjen for en slik forbedring. Vi legger vekt på at et hvert individ er unikt og derfor må det offentliges tilnærming til den enkelte også gjenspeile akkurat det. Jeg ønsker organisasjonen - Ja til lindrende enhet og omsorg for barn lykke til med sitt

videre arbeid. Sammen håper jeg vi kan bidra til å få bedret tilbudet. Norge ligger sørgelig langt etter andre land det er naturlig å sammenligne seg med på dette området. Som nasjon skulle vi ha råd til å kunne få et langt bedre tilbud for døende barn og deres pårørende. Etter mitt syn har vi ikke råd til å la være.

Mvh Jon Jæger Gåsvatn tidl. Stortingsrepresentant Fremskrittspartiet Helse- og omsorgskomiteén

